**GLAMOUR**

*(Costin Popa – 5 iulie 2009)*

**Titanii**

Serată de graţie la Teatrul Naţional din Bucureşti! Gândit iniţial ca o celebrare a deja tradiţionalei Fête de la Musique, amânat cu o săptămână din motive care-mi sunt necunoscute, recitalul de muzică şi poezie a stat până la urmă sub semnul inaugurării pianului de concert Yamaha, achiziţionat recent de prima scenă dramatică a ţării. Amfitrionul serii, directorul general Ion Caramitru, se pare că are gânduri mari, odată ce a reuşit acest demers, nu uşor. Faptul s-a simţit şi acum, când iluştri actori şi-au înfăţişat arta lor în compania unor muzicieni de renume, împlinind aproape trei ore de vers şi sunet. Am rememorat clipe de la Ateneul Român, de acum mai bine de două decenii.

L-au înconjurat pe patriarhul teatrului românesc, Radu Beligan, maeştrii Ion Caramitru, Victor Rebengiuc, Horaţiu Mălăele şi toţi, laolaltă, au picurat în rostirile lor, abur de vis şi ironie, subtilitate şi sarcasm, melodică de verb şi profunzime filosofică.

Ce poate fi mai minunat decât Eminescu în tălmăcirea incomparabilului recitator care este Ion Caramitru, îngemănat cu poetica părţii prime, Adagio sostenuto, din Sonata quasi una Fantasia, „a Lunii”, de Beethoven, unul din marile momente ale lui Dan Grigore?! Sau zicerile lui Tudor Muşatescu arcuite cu farmec de Radu Beligan?! Sau Shakespeare (monologul lui Prospero din „Furtuna”) şi Puşkin în rezonanţele de bronz ale timbralităţii lui Victor Rebengiuc?! Apoi Nichita Stănescu, Emil Brumaru, Nazim Hikmet, Topârceanu...

Dan Grigore a fost factotum-ul serii, demonstrându-şi versatilitatea: a dat un mini-recital, a cântat la patru mâini (cu Mihai Ungureanu şi Johnny Răducanu), a acompaniat vocea Angelei Gheorghiu şi vioara Guarneri del Gesù care i-a aparţinut lui Enescu şi este mânuită acum de Gabriel Croitoru. Totul într-un repertoriu de largă diversitate, de la Bach, Beethoven, Brahms, Schubert, Schumann, Chopin, Kreisler, de Falla, McDowell şi Răducanu la Tiberiu Brediceanu, Richard Strauss, Massenet, Delibes, Loewe şi... Puccini.

Desigur, momentul inedit a fost reapariţia pe o scenă românească a celebrei soprane Angela Gheorghiu, după mulţi ani. Cum a fost posibil să treacă atâta timp? Greu de făcut supoziţii. Se ştie că soprana este foarte pretenţioasă în ceea ce priveşte onorariile, anturajul şi ambientul de spectacol, programul îi este relativ încărcat, poate căile de negociere nu au fost explorate pe de-a-ntregul, nuanţările şi flexibilităţile nu şi-au făcut loc, au rămas neidentificaţi adevăraţii sponsori... Ultima tentativă a avut loc acum peste un an, când la Sala Palatului fusese programat un concert al vedetei, anulat în ultimul moment, se pare din cauza slabei vânzări a biletelor. Ce-i drept, preţurile ajungeau la 7 milioane de lei vechi!

Aşa încât, ceea ce nu au reuşit Opera Naţională şi Festivalul George Enescu, ceea ce nu a fost dus la bun sfârşit de alţi organizatori, au izbutit Ion Caramitru & Co. Minunată performanţă!

**Magnetism, frumuseţe...**

...şarm, charismă, fascinaţie, vrajă, eleganţă, sex-appeal, strălucire, seducţie... într-un cuvânt, glamour. Aceasta este Angela Gheorghiu!

Am recunoscut şi admirat simţul artistic înnăscut, diversitatea de expresie, încărcătura conferită cuvintelor rostite în cinci limbi, luminozitatea de sunet, pianissimele captivante, notele grave „di petto” integrate cu moliciune în fraze, acutele avântate şi eclatante, swing-ul, darul de a subjuga auditoriul de la primele măsuri. Totul evident în cele două melodii de Tiberiu Brediceanu („Vai, bădiţă, dragi ne-avem” şi „Dragu-mi-i mândro de tine”), în liedurile „Morgen” (Richard Strauss) şi „Élégie” (Massenet), în boleroul „Les filles de Cadix” (Delibes) şi în „I could have danced all night” („My fair Lady” de Loewe). Deşi poate publicul ar fi dorit mai mult, artista a oferit o arie de operă numai în bis, „Vissi d’arte” din „Tosca” pucciniană, pagină despre care a declarat că nu a mai cântat-o de mult. Să fie oare motivul pentru un final construit mai puţin minuţios?

Revenirea Angelei Gheorghiu pe scenele româneşti a fost triumfală. Şi a emoţionat-o evident. Vor mai trece alţi, mulţi ani până la următoarea? Nu cred. Citesc în ziare că soprana a şi afirmat (apropo, oare pe ce criterii s-a făcut anunţarea conferinţei de presă?) că doreşte ca prezenţa ei la Teatrul Naţional să fie un „splendid început”. Mai ales că, adaug eu, fugit irreparabile tempus... Pentru toţi.